

aan Thomas a Kempis, en de leutige vlaamsche realisten aan de vrome Primitieven.

Die periode van meer voornaamheid, van verinniging opent „Het Gezin van den Landman”. Edm. Picard zag het in den „Cercle Artistique”, in 1907, en was er over opgetogen: „Een wonderbaar schilderij”, schreef hij, „waarop vader en moeder

schap eene gewichtige plaats innemen. Maakt de artiest het niet om zichzelf, dan is het toch immer de klare uitgalming van zijn verreinde innerlijkheid, waar het vroeger haast enkel tot decor strekte.

Toch gaat Melsen aan geen andere bronnen putten. Zooals wij, Vlaamsche schrijvers, ons met voorliefde over het volk neerbuigen.

ZONNIG HUISJE.

voorbijtrekken met hun elf kinderen, waarvan één nog in den schoot, geweldig en verontrustend, als een everzwijn met zijn zeug en hunne biggen”.

Vol rustige kracht is het landschap, waarin zij zich bewegen; 't geheel is als een de grootsche harmonie tusschen den buitenmensch en de natuur.

In het werk dezer periode gaat het land-

om zijn kerngezonde wezen op ons te laten inwerken, om onze taal te leeren kneden, onzen woordenschat te verrijken, onzen rythmenvoorraad te vermeerderen, om ons door litteratuur bedorven gevoeligheid te louteren en ons een pint deugdelijk bloed te laten bijzetten, zoo ook ging steeds, op zijn gebied, Melsen bij het volk te rade, en vond daarin kracht en heil.